

CURIERUL MISSIONAR

„CĂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XIV.

CELOR CE BINEVESTESC PACE,

No. 7.

CUPRINS:

Cel Veșnic privește la inimă.

Ce plăcut este gândul că această lucrare este a lui Dumnezeu, și că noi nu suntem decât uneltele Sale! „Printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile cari nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu”. 1 Cor. 1, 26—29.

Samuel era un bărbat pe care lunga experiență îl făcuse înțelept și clar văzător. După ce unsese pe primul rege al lui Izraill, el primi însărcinarea de a unge pe un altul. Privind pe Eliab, fiul mai mare al lui Isai, un tânăr de o statură înaltă și bine făcut, el strigă: „Negreșit, unsul Domnului este aici înaintea Lui”. Și Domnul a zis lui Samuel: „Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă”. 1 Sam. 16, 6. 7. Mai târziu, acest Eliab pe care Samuel voise să-l ungă de rege și care se găsea în armata regelui, nu numai că nu avu curajul să meargă să dea piept cu dușmanul, dar el se supără de îndrăzneala lui David și voi să-l trimeată acasă. Dacă oarecari cuvinte ar fi putut să descurajeze pe David, atunci muștrările fratelui său Eliab cu siguranță ar fi trebuit să aibă acest efect.

Dumnezeu a făcut să se ridice bărbați cari să fie în stare a trece peste greutățile cari vin în calea lucrării Sale. El nu Se mulțumește doar să citească în inimi: El lucrează în ei prin Spiritul Său și pune pe oameni la lucru. Nu prin voință de om se va săvârși lucrarea, ci prin acțiunea Spiritului Sfânt și prin mijlocirea uneltelor pe cari nu noi le-am ales.

Popularitatea este o cursă. Servul umil care se străduiește să onoreze pe Domnul Său și să-L facă cunoscut ca Izvorul oricărui har minunat și dar desăvârșit, el este acela care face lucrul cel mai bun. După cum odinioară David a trântit pe Goliat, același zel pentru lucrarea lui Dumnezeu va trece astăzi peste toate piedicile. Să nu ne temem. El are grijă de noi și lucrarea Sa va triumfa.

H. Milea.

Priveghere

Cel Veșnic privește la inimă

Principiile Comunității noastre, — să le părăsim sau să le menținem?

Redeșteptarea personală

Martorii lui Isus

Adevărul despre Sanctuar

Atențiune

Diverse

PRIVEGHERE

„Fii cu luare aminte asupra
ta însuși și asupra învățării”.
1 Tim. 4, 16.

Fiecare meseriaș știe, că trebuie să-și țină unealta în bună stare, căci „când se tocește fierul, și rămâne neascuțit, trebuie să-ți îndoști puterile”. (Ecles. 10, 10.) Dacă barda nu mai taie, este nevoie de încordare, altfel lucrarea nu va reuși. Michel Angelo, — marele artist, — atât de bine știa, cât de importantă este unealta, încât pensulele pentru pictat și le confecționa el însuși.

Aceasta ne ilustrează felul, cum Dumnezeu harului Iși formează pe slujitorii Cuvântului și le dă educație. El de sigur poate lucra și cu o unealtă rea, ca de exemplu, când folosește o predică foarte slabă, spre a converti pe un om. El poate să Se și lipsească doar de tot de unealtă și prin Cuvântul Său să Se apropie de om în mod direct, cu ajutorul Spiritului Sfânt.

Dar ceea ce Dumnezeu face în atotputernicia Sa, aceasta nu putem să o luăm drept măsurătoare a activității noastre. În felul Său de a lucra liber, Domnul poate să facă ce-l place; noi însă trebuie să ne conducem după legile precise, pe cari de altfel le observăm în guvernarea Sa. Aci vedem de exemplu clar de tot, că Domnul Se folosește de anumite mijloace pentru a atinge un anumit scop. De aci învățăm, că atunci vom ajunge mai mult scopul, când ne vom găsi în cea mai bună dispozițiune spirituală. Atunci vom săvârși mai bine lucrarea Domnului, când darurile noastre naturale și cele primite din har, vor fi în bună stare, lucrarea noastră însă va da greși, când le-am neglijat. Să ne lăsăm deci conduși de acest principiu. Dacă Domnul face excepțiuni, acestea confirmă numai regula.

Noi suntem, ca să zicem așa, înșine unealta noastră, și de aceea trebuie să ne ținem pe noi înșine în bună stare. Dacă predică Evanghelia, am nevoie de vocea mea, deci trebuie să-i dau vocii mele îngrijirea cuvenită. Eu pot să cuget numai cu creierul meu, și să simt numai cu inima mea, de aceea trebuie să dezvolt și să formeze forțele minții și ale sentimentului meu. Numai cu firea mea înnoită pot să plâng și să lupt pentru sufletele altora, de aceea trebuie să cultiv și să mențin în mine iubirea lui Hristos Isus. Dacă îmi cumpăr multe cărți, dacă întemeiez asociațiuni, dacă fac planuri mari, și în același timp neglijez de a lucra cu mine însumi, — toate acestea nu-mi ajută la nimic. Cărți, asociațiuni, sisteme, pe toate acestea le pot folosi numai în mod indirect în serviciul chemării mele sfinte. Spiritul, sufletul și corpul meu sunt uneltele cele mai apropiate de mine pentru slujba mea sfântă. Forțele mele spirituale și vieța mea interioară sunt armătura mea de război, și spada, cu care lupt. Astfel scria și Mac Cheyne către un prieten al său, care călătorea prin Germania, cu scopul de a învăța limba germană: „Știu, că înveți sărguincios limba germană; dar nu uita între timp nici de educarea inimii tale. Cu câtă îngrijire își păstrează ofițerul de cavalerie sabia sa, ca să fie curată, și tăioasă; ce minuțios îndepărtează el orice pată de pe ea! Gândește-te la faptul, că tu ești spada lui Dumnezeu; sper, că-l ești o armă aleasă, spre a-l purta numele Său. Succesul depinde în mare măsură de curăția și starea desăvârșită a uneltei. Dumnezeu nu binecuvântează atât de mult darurile mari, ci mai mult asemănarea cu Isus. Un predicator sfințit este o armă puternică în mâna lui Dumnezeu!”

Dacă solul Evangheliei în cele spirituale însuși nu este într-o bună stare, aceasta are urmări foarte rele, atât pentru el însuși, cât și pentru chemarea sa. Și totuși, iubiți frați, ce ușor se poate, să meargă lucrurile rău, și cât de veghetori trebuie să fim! Odată, când am călătorit dela Perth la Edinburgh, trenul s'a oprit instantaneu, pentrucă un mic șurup al locomotivei se rupse. În cele din urmă a pornit iarăși, dar trenul a mers foarte încet, căci din cele două brațe de piston numai unul lucra. Lipsia doar un șurup mic, o bucățică de fier, și altfel puteam să înaintăm cu viteza vântului. În America se zice, că odată un tren s'a oprit, numai, pentrucă în rezervorul de ulei ce servea pentru ungerea osiilor, s'au așezat niște muște. Astfel un om poate fi foarte dăunător, afară de un mic cusur, dar acest mic cusur paralizază activitatea sa, sau îl face cu totul neapt. Și cu atât mai trist este așa ceva, când este vorba de Evanghelia, care doar în sensul cel mai înalt are puterea, de a săvârși cele mai mari lucruri. Ce teribil este, dacă balsamul vindecător își pierde puterea, pentrucă este greșit aplicat de către un nedestoinic. După cum apa, ce curge prin țevi de plumb, se încarcă cu otrăvuri, la fel și Evanghelia, dacă e vestită prin oameni, cari spiritualmente nu sunt sănătoși, poate fi stricată într'atât, încât să devină dăunătoare ascultătorilor. În gura unui om, care nu trăește după placul lui Dumnezeu, învățătura despre alegerea, pe care o face Dumnezeu poate să aibă un efect dăunător, pentrucă ea produce aparența, de a fi o acoperire a răutății — și pe de altă parte poate învățătura Arminianismului, cu vestirea ei de har pentru toți, să devină o primejdie pentru suflete atunci, când Comunitatea observă din tonul indiferent al predicatorului, că doar chestiunea nu este atât de urgentă, căci putem să ne pocăim atunci, când va veni timpul potrivit. Când un predicator însuși n'a primit o măsură bogată de har, el nu va putea produce efecte de multă valoare. El va semăna mult, și va seceră puțin, talanții săi vor aduce puțină dobândă. În cursul ultimului război american, câteva bătălii au fost pierdute, din cauză că niște comercianți neonești au furnizat un praf de pușcă de calitate proastă, și astfel toată bătaia cu tunurile n'a avut niciun efect. Tot așa ni se poate întâmpla și nouă. Putem să pierdem ținta și să ne risipim timpul nostru, fiindcă în noi înșine nu avem vieța adevărată, sau totuși nu atâta, pentru ca Dumnezeu să ne poată binecuvânta în mod constant. Feriți-vă de a fi predicatori lipsiți de statornicie!

Înainte de toate trebuie, ca noi înșine să fim siguri de mântuire. Unii cari învață pe alții Evanghelia trebuie să primească în ei înșiși Evanghelia; acesta este un adevăr simplu și în același timp foarte însemnat. Ordinațiunea (întărirea prin punerea mâinilor) încă nu-i dă unui tânăr ungerea apostolică. Dacă el, în timpul studiilor sale la facultate (sau școală cu caracter religios) a dus o vieță mai mult veselă, decât spirituală, și s'a distins mai mult în exerciții sportive, decât printr-o lucrare zeloză pentru Hristos, atunci trebuie să primim alte probe ale destoiniciei sale, decât acelea, pe cari le-a dat până atunci. Nici faptul, că dânsul a achitat taxele sale școlare, și în schimb și-a acumulat o anumită măsură de știință, nu poate constitui o dovadă pentru che-

marea sa divină. Adevărată și veritabilă evlavie este prima cerință absolut necesară. Dacă cineva nu se simte chemat la sfințenie, atunci cu siguranță, că nu are chemarea pentru serviciul de predicare, orice ar pretexa el.

„Înainte de toate împodobește-te pe tine însuși și apoi împodobește pe fratele tău!” — zice Rabinii. „Măna, care vrea să spele pe cealaltă, trebuie să fie însăși curată”, — zice Gregor. „Dacă sarea ta a ajuns netrebnică, atunci cum poți să dai gust altora?” Po-căința este cea mai necesară condițiune pentru un predicator. Voi, cari vreți să intrați în serviciul de predicare, voi trebuie să fiți născuți din nou. Dar posesiunea acestei însușiri importante să nu o presupunem ca ceva dela sine înțeles, căci cât de ușor ne amăgim pe noi înșine asupra stării noastre spirituale. Credeți-mă, că nu este un lucru ușor, de a-și întări chemarea și alegerea. Lumea este plină de lucruri false, în ea mișună oameni, cari sunt îngăduitori față de pofta cărnii, și cari se adună în jurul unui predicator, ca vulturii în jurul unui cadavru. Chiar și propriile noastre inimi sunt pline de amăgire, de aceea adevărul nu stă la suprafață, ci trebuie să fie scos din adâncime. Noi trebuie să ne cercetăm cu îngrijire și în mod temeinic, ca nu cumva altora să le predicăm, și noi înșine să fim lepădați. Ce lucru grozav, a fi un predicator al Evangheliei, și totuși a fi nepocăit!

Fiecare viitor predicator ar trebui să-și spună sieși: „Ce grozav ar fi pentru mine, dacă mie însumi mi-ar fi necunoscută puterea, pe care eu vreau să o vestesc”. Un păstor sufletește, care este lipsit de această cunoștință, vorbește ca un orb despre culoare, ca un surd despre muzică; el este ca o cârțiță, ce ar vrea să instruească niște pui de vultur, ca un melc, ce ar vrea să învețe pe îngeri să zboare. Fie dânsul oricât de talentat, dacă nu manifestă o viață spirituală, el nu se potrivește pentru chemarea spirituală, și ar fi dator să renunțe la aceasta atâta timp, până ce va fi întrunit condițiunea necesară acestei chemări.

În ce situație anormală se află un predicator, care nu este destoinic pentru chemarea sa, și totuși nu se poate sustrage dela răspunderea, pe care a preluat-o în mod voluntar! Ce mângâiere găsește el în experiențele membrilor din Comunitatea sa? Ce va zice el atunci, când va auzi strigătele după ajutor din partea aceluia ce sunt gata să se pocăiască? Ce va fi, când ei i-se vor adresa cu îndoielile și necazurile lor? Nu va rămânea el oare uimit de efectul propriilor sale cuvinte? Poate, că doar cuvântul său este binecuvântat spre convertirea altora, căci Domnul poate să binecuvinteze predica, chiar dacă El nu aprobă în toate pe predicator. În ce situație penibilă trebuie să ajungă un astfel de bărbat, când creștini maturi îl roagă să le dea un sfat spiritual; căci pe calea experienței, pe care umblă ascultătorii săi renăscuți, el nu se poate orienta. Cum poate să fie martor al decăderii lor ferice, sau cum poate el, împreună cu ei, într-o comuniune voioasă, să se apropie de masa Domnului? Un astfel de bărbat nu poate să fugă, ca un băiat, pe care vrem să-l forțăm să învețe o meserie, urâtă de el. El este legat pentru o viață întreagă de chemarea lui sfântă, și totuși nu cunoaște puterea evlaviei. Cum poate să invite el zilnic Comunitatea, să vină la Hristos, cât timp el însuși nu a cunoscut din experiență puterea morții Sale de ispășire? Aceasta este doar o robie neîntreruptă. Oare pentru el nu cumva să devină privescerea amvonului atât de urâtă, ca privescerea vâslei pentru sclavul de pe galeră?

Cât de nefolositoare este activitatea unui astfel de bărbat! El trebuie să conducă pe alții pe o cale, pe care el însuși nu a călcat, el trebuie să învețe pe alții, și el însuși nu este înțelept. El este un nor fără ploaie,

un pom, ce poartă numai frunze. Caravana în deșert e chinată de arșița soarelui; iată că ajunge la fântâna mult dorită, — dar vai! nu se găsește nicio picătură de apă într'ânsa. Astfel îi va merge sufletului inșeșat după Dumnezeu, care se va adresa unui păstor nepocăit. Acest suflet va trebui să moară de sete, căci el nu-l poate servi cu apa vieții.

Și nu numai că sunt nefolositori, dar astfel de păstori sunt chiar dăunători. Ei poartă o vină deosebită pentru faptul, că necredința se răspândește atât de mult. De curând am cetit, că puterea celui rău poate niciodată nu este așa mare, ca atunci, când un păstor nepocăit dispune de o orgă prețioasă, de un cor, ce se compune din cântăreți, ce au o mentalitate lumească, și de o Comunitate compusă din oameni suspuși. În acest caz, oamenii vizitează biserica, pretind că ar fi buni creștini, și sunt chiar mulțumitori față de Dumnezeu pentru acest fapt, deși n'au ascultat decât o conferință bine aranjată și o muzică frumoasă. Ei trăesc mai departe fără Hristos, au aparența unei vieți evlavioase, tăgăduind însă puterea ei.

Într-o scriere a lui John Bunyan, cu titlul: „Suspînări din iad” — este un pasaj grozav, care îmi sună deseori la ureche:

„Câte suflete au fost aruncate în pierzare din cauza neștiinței unor predicatori orbi, și anume prin predici, cari pentru suflet sunt tot atât de dăunătoare, ca o puternică otrăvă pentru corp! Se poate, că unii dintre predicatori poartă răspunderea pentru orăse întregi. O, prietenul meu, tu te-ai angajat, să-i predici poporului, și poate, că nici nu știi, la ce te-ai angajat prin aceasta! Cum îți va fi, când în iad o Comunitate întreagă va striga în urma ta: „Aceasta fie și-o datorăm! Tu n'ai îndrăznit să ne pui în față păcatele noastre, de teamă, că am putea să-ți răpim pâinea zilnică. O, blestematul! Nu ți-a fost destul, de a cădea însuși în groapă? Trebuia tu, ca un conducător orb al orbilor, să mai conduci și pe alții acolo?” — Iar Richard Baxter zice: „Deși există o făgăduință pentru cei ce au îndrăznit pe mulți la dreptate, și anume că vor străluci ca stelele, această făgăduință însă numai atunci se poate aplica la ei, dacă mai înainte s'au îndrăznit pe ei personal la dreptate. Propria lor credință sinceră rămâne condițiunea pentru mântuirea lor, deși au făgăduința unei mări și mai strălucitoare pentru serviciul, ce-l săvârșesc pentru sufletele altora... Credeți-mă, frații mei, nimeni n'a ajuns încă la mântuire, pentru că a fost un predicator, sau chiar un predicator destoinic, ci pentru că el a fost îndreptățit și sfințit și tocmai de aceea a și fost credincios în serviciul Domnului său. De aceea străduiți-vă întâiu, ca să fiți, ceea ce voiți să faceți pe alții, să aveți aceea credință, pe care o oferiți altora. Faceți pentru Hristos și Spiritul Sfânt, pe cari îi veștiți altora, întâiu un locaș în propriile voastre inimi”.

Frații mei! fie, ca aceste cuvinte, pline de înțeles, să facă o impresie adâncă asupra voastră! Nu mai am nimic de adus, dar vă rog, cercetați-vă pe voi înșivă, și astfel aplicați bine, ceea ce v'am spus.

Dacă deci păstorul a ajuns, să fie lămurit asupra credinței sale proprii, atunci vine următorul punct important: *Evlavia sa trebuie să fie puternică*. El nu se poate mulțumi cu faptul, de a sta într'un rând cu credincioșii, el trebuie să fie un creștin matur și progresat. Cu drept, servii lui Hristos sunt numiți cei mai aleși dintre aleșii Săi, o Biserică aleasă din Biserică. Într-o poziție și într-o chemare obișnuită putem să ne mulțumim cu o măsură obișnuită de har, aceasta fiind sigur o satisfacție neîntemeiată, dar cine este chemat pentru o lucrare deosebită, și o poziție deosebit de primedioasă, acela trebuie să tindă

(Urmare la pag. 111.)

Principiile Comunității noastre, — să le părăsim sau să le menținem ?

(Continuare din Curierul Misionar No. 6, 1934)

CHESTIUNEA DIVORȚULUI.

Era o vreme când priveam cu neplăcere asupra unei persoane divorțată. Lucrurile însă s'au schimbat. Divorțul a ajuns să fie ceva obișnuit. Și este tendința ca divorțul să-și facă drum și loc și în mijlocul nostru. Lucrul de care ar trebui să ne ferim este ca nu cumva persoane divorțate să le așezăm în locuri de frunte sau cu influență în activitatea Comunității, în felul acesta prezentându-i ca modele pentru membrii noștri, și mai ales pentru tineretul nostru. Eu nu vreau cumva să spun acum că o persoană divorțată este exclusă și nu mai e demnă de vreo lucrare în Comunitate. Lucrul acesta nu este drept. Aceasta ar fi o nedreptate ce s'ar face cuiva nevinovat.

Fără îndoială, Dumnezeu iartă. El primește la Sine pe aceia cari au căzut și s'au abătut. Aci nu este câtuși de puțin vorba de primirea din partea lui Dumnezeu a unei persoane divorțate alături de Sine, fie că acea persoană ar fi cel care a păcătuit sau față de care s'a păcătuit. Dar cel care este amestecat într'un divorț ar trebui să-și dea seama că orice înălțetate dată lui de Comunitate atrage după sine faptul că el devine o țintă a criticei, și că însăși Comunitatea suferă în ce privește bunul nume și poziția sa tot atât cât și el însuși.

INFATĂȘAREA TRUFAȘA.

Ingăduiți-mi să mă întorc la principiul simplității, și acum să-l aplicăm la faptele noastre tot la fel ca și la îmbrăcămintea și purtarea noastră. Observ că atunci când avem diferite adunări sociale sau festivități este o tendință de a fi „din cale-afară“ în multe privințe. Distracțiile simple, purtarea umilă, cheltuielile cumpătate, discuțiile plăcute sau recreația normală aparțin unui timp trecut. Acestea nu mai sunt de ajuns acum. Orice lucru trebuie dus la exces. Acesta tinde să birue oricare din lucrurile amintite mai sus. Simplitatea și modestia sunt prea slabe. În ele nu este nimic care să excite. Neobișnuitul, excitarea, îndrăzneala, riscul, neîncercatul, extremul — iată lucrurile pe cari mulți se străduiesc astăzi a le dovedi în viața lor.

Lucrurile acestea le vedem în multe lucruri în legătură cu Comunitatea. Toate acestea se văd aducând cele mai multe roade cu ocazia nunților sau a diferitelor evenimente. Și acestea ating orice: programele muzicale, activita-

tea copiilor, producțiile cum și orice alt eveniment. Am văzut oameni muncind până la ultima putere pentru a face o nuntă mai mare, mai frumoasă și mai neobișnuită ca vreodată înainte, încât acest act încetează a mai fi ceva sfânt, solemn și divin, ci devine doar o orbire a ochilor, o strălucire ieftină. Și acestea nu se evită nici chiar cu ocazia unei înmormântări. Am văzut oameni străduindu-se a da o mare pompă unei înmormântări, astfel încât el încetează a mai deveni un simplu și demn tribut de cinste și respect față de cel mort și de preamărire a Cuvântului lui Dumnezeu, ci devine doar mijloc de a atrage atenția celui viu.

PLACERILE LUMEȘTI.

Acum trebuie să atrag atenția asupra unui alt lucru. Nepăsarea ar tinde să-și facă loc printre noi în ce privește jocul de cărți, mergerea la teatru sau la dans. Nu vreau să spun că într'un număr mare dintre membri noștri se vede această tendință de a fi târâți în lucruri oprite. Totuși sunt câțiva. Mulți spun că făcând aceste lucruri își pot menține influența față de prietenii lor. Eu ridic acum însă chestiunea: Influență — în ce sens?

Imi pare că este o idee ajunsă comună printre creștinii cari se amestecă în diferite ocazii cu cei din afară de staulul Comunității, că ei și-ar mări influența asupra prietenilor necredincioși dacă se conformează obiceiurilor lumești. Ei pretind că fac aceasta spre a întipări în mintea prietenilor lor că credința nu ar trebui să fie „bigotă“, „strămtă“, „mărginită“.

ȚINTA LUMII ÎN CE PRIVEȘTE A FI CREȘTIN.

Nicio altă greșeală mai mare nu poate fi făcută. Oricine are o experiență știe că țintele pe cari lumea le are pentru un creștin, de obicei sunt mai mari decât cele pe cari și le pune creștinul. Oamenii din afara bisericii își formează felul de judecată a unui credincios în legătură cu principiile cele mai înalte, cu cele pe cari gândește că le trăește credinciosul. Judecata unui om din lume față de un creștin care ar juca cărți, ar merge la teatru sau la dans este foarte severă. El are un respect mai înalt față de un creștin ce se înfrâncează de acestea decât față de altul care se lasă dus de ele.

Apoi sunt aceia cari merg la cinematografe.

Ei gândesc că aceasta nu ar trebui să aibă nimic de a face cu situația lor în Comunitate. Când unii din aceia cari merg în asemenea locuri sunt întrebați asupra acestor chestiuni, și li se dă sfatul că orj încetează să se mai ducă sau atunci nu mai pot fi membri, atunci ei se simt ofenșați și de asemenea și prietenii lor se simt tot atât de ofenșați. Eu întreb: De ce? Oare ei gândesc că o Comunitate își ia în glumă principiile sale? Ei cunosc cari sunt principiile. Când ei înșiși știu că au călcat aceste principii, și își dau seama că vor continua să le calce, ar trebui să fie atât de nobili încât singuri să iasă din Comunitate, și să nu aducă asupra ei rușine. Căci fiecare membru al Comunității ce se poartă cu totul contrariu regulii bisericii sale este o rușine pentru biserica lui Hristos.

După prima mea predică asupra principiilor Comunității, am primit o scrisoare din partea unui membru, prin care îmi spunea că el nu trăește principiile, și că va continua să calce aceste principii, astfel că cerea ca numele lui să fie șters. Eu respect pe un asemenea om. Eu nu respect pe un fățarnic.

DUMNEZEU ARE UN POPOR SINCER.

Deși s'ar putea ca ici și colo să se găsească unii cari să umble după căile lumii, și să calce principiile Comunității, lucru mulțumitor însă este că putem spune că sunt mult mai mulți aceia cari onorează pe Dumnezeu, respectă autoritatea Sa, și sunt sinceri principiilor Comunității. Dumnezeu are servii Săi credincioși. Ei au temere de cuvântul Său. Ei sunt sarea pământului, ocrotirea oamenilor. Ei au fost deosebiți de Domnul pentru Sine. Prin Spiritul Sfânt ei au fost făcuți creaturi noi în Isus Hristos. Imbrăcați în mantia dreptății Sale, ei sunt desăvârșiți în El. Ei sunt stăruitori în rugăciune, rodnici în sfințenie, preferă mustrea lui Hristos în locul comorilor lumii, și sunt pozoaba și tăria Comunității. Aceștia sunt cei descriși în textul nostru. Ei oftează și strigă nu numai pentru nelegiuirile din lume, dar și pentru abaterile, apostaziile și necredincioșiile din Comunitate. În taina cămăruței, în adunarea de rugăciune, neștiuți și neobservați ei strigă spre Dumnezeu ca să mântuească pe poporul Său. Și Domnul, ca și cum Și-ar întoarce atenția dela chestiuni mai mari pentru a da o și mai mare importanță, spune: „Iată spre cine Imi voiu îndrepta privirile: spre cel, ce suferă și are duhul măhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu“. Isa. 66, 2.

Și aceste suflete credincioase nu au suspinat în trândăvie și nici nu au vărsat lacrimi de condamnabilă nepăsare fără ca să facă nimica în vederea opririi înaintării răului. Ei în pri-

mul rând au stat ca o stâncă în fața acestor lucruri ce căutau să vină.

Nefiind în stare să le rețină, ei însă nu au participat la ele. Ei au continuat să dea mărturie contra lor. Ei nu sunt părtași ai păcatelor altor oameni. Ei nu se alătură lor în coborîrea principiilor. Ei stau pe față pentru Dumnezeu, pentru adevărul Său, pentru calea Sa, pentru biserica Sa. Și când ei nu pot face nimic mai mult prin sforțare activă, atunci ei încă plâng asupra relor pe cari nu le pot vindeca.

Ei nici nu simt și nici nu arată indiferență față de purtarea și starea fraților lor. Fiind geloși pentru onoarea lui Dumnezeu, fericți în primirea unui Mântuitor, cunoscând mângăierile Spiritului Sfânt, crezând în triumful soliei și în pedeapsa păcatosului, ei doresc în tot timpul vieții mântuirea celui rătăcit, și oftează și strigă spre Dumnezeu în timp ce ei trăesc deasupra unei stări de care nu se împărtășesc deloc.

Pe asemenea oameni îi arată Dumnezeu ca fiind ai Săi. El Se îngrijește în mod deosebit ca ei să fie salvați de nimicirea ce va să vină. Și atunci când uneltele uciderii își încep lucrarea lor grozavă aceștia sunt mântuiți. „Treci și lovește“, este porunca, „dar nu te apropia de acela asupra căruia este semnul“.

APROPIEREA GRABNICA A SFARȘITULUI.

Iubiți prieteni, nu va mai fi mult până ce ingerii nimicitori vor primi ordinele de a-și face lucrarea lor grozavă. Zilnicele desfășurări de evenimente din jurul nostru arată în mod precis că noi ne apropiem cu grabire de ziua cea grozavă când chipul fiarei, primind vieță, va vorbi, și va da ordinele de a se pune semnul fiarei sau a se omori acei cari ar refuza aceasta. În adevăr orbi ar trebui să fie ochii cercetătorului Bibliei care nu ar putea discerna în prezenta confuzie economică și sălbateca experimentare ce țintește la reducerea ei la ordine, toate elementele împlinirii profetiei apocaliptice. De fapt fiecare produs al lucrării unite își are semnul asupra lui. Ghete și pantofi, îmbrăcăminte, ziare, evenimente, chiar pâinea, totul este etichetat. Fiecare societate secretă își are semnul, lozinca, și insigna sa. Intreaga tendință a timpului nostru este combinația. Ea este cerută de religie, de politică, de capital, de muncă, de cârmuire. Totul lucrează laolaltă pentru a pune întreaga lume sub stăpânirea fiarei și a chipului său, și să aranjeze lucrurile pentru marea luptă dintre Dumnezeu și Satana.

REVENIREA LA PRIMA IUBIRE.

Acuma, iubiți frați, nu este vremea să ne îndepărtăm de Dumnezeu, să ne depărtăm dela adevăr, și să șovăim în credincioșie. Lucrurile

veșniciei sunt pe punctul de a fi așezate. Sfârșitul tuturor lucrurilor este chiar deasupra noastră.

Tot ce am nădărdit până acuma este aproape să fie realizat. Impărăția lui Dumnezeu este la ușă. Având în vedere aceste timpuri solemne eu chem la o reînnoțire la iubirea noastră dintâi, la prima noastră ardoare, la prima noastră consacrare. Să umblăm asemenea oamenilor cari cunosc pe Domnul lor. Să nu șovăim în credința noastră. Să fim aceea ce pretindem că suntem. Cu credincioșie să ținem sus fiece principiu, fiece adevăr, al acestei ferice solii pe care Dumnezeu ne-a dat-o într'un chip atât de îndurător. Să ascultăm și să luăm

seama la chemarea adresată nouă într'un chip atât de familiar: „Stați în drumuri, uitați-vă, și întrebați cari sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“.

„Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos, plini de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu“. Fil. 1, 9—11. Fie ca Dumnezeu să ne dea această experiență.

C. B. Haynes

RASPUNDEREA PERSONALA

Deseori auzim prin Comunitățile și casele noastre plăcuta melodie a acestui cântec mișcător:

*Azi gândesc la cea țară frumoasă de sus
Ce-o privesc după ce soar'le-apus.
Lângă Domnul prin Harul Său Sfânt eu voi sta
Stele'n coroana mea s'or afla.*

*Stele'n coroana mea s'or afla,
Seara când soarele a pus.
Cu cei sfinți în locașul odihnei de sus
Stele'n coroana mea voi avea.*

Și, deși pare curios, ne simțim cu totul mulțumiți să lășăm întrebarea fără niciun fel de răspuns: melodia se pierde mereu, și coroana veșniciei dispare în uitare.

Dar nu va fi totdeauna posibil să te sustragi răspunsului. Noi am spus că „îngerii se ocupă de face-rele coroanelor“, pentru cei răscumpărați, și că „aceste coroane ale sfinților sunt lucrate din aurul cel mai curat, împodobite fiind cu stele, „și că stelele reprezintă sufletele câștigate pentru Hristos. Suntem deci asigurați că acolo, pentru fiecare sfânt este câte o coroană, și că Isus „cu mâna Sa dreaptă dorește să pună aceste coroane pe capetele noastre“. Acolo nu va fi nicio coroană fără stele. Fiecare coroană va străluci de giuvaerurile cari reprezintă sufletele răscumpărate. Tabloul arătat servei Domnului este foarte viu: „Câțiva sfinți aveau coroane foarte strălucitoare, alții nu așa de strălucitoare. Unele coroane păreau încărcate cu stele, în timp ce altele aveau numai câteva. Toți erau absolut mulțumiți cu propriile lor coroane“. „Experiențe și Viziuni“, ed. engl. p. 16. Și noi suntem sfătuiți să „nădărdim, în puterea lui Isus, la o coroană încărcată de stele“. — Mrs. E. G. White, in *Review and Herald*, Oct. 25. 1881.

„Dar“, veți zice poate, „eu nu trebuie să număr stelele din coroana mea. Eu trebuie să ajut în oricare ramură de lucrare a bisericii; eu trebuie să fac tot ce-mi stă în putință pentru a ajuta să se trimeată mi-

sionari în toate părțile pământului, să-i întrețin acolo, ca ei să poată vesti Evanghelia la fiecare făptură și să adune sufletele sincere, și mă simt fericit a crede că atunci când coroanele vor fi acordate, Mântuitorul va ști care îmi aparține mie, și că eu voi străluci cu numărul stelelor la care am dreptul, pentru că El cunoaște lucrarea vieții mele“.

Mulți membri zeloși ai bisericii gândesc astfel, și în același timp nu izbutesc a intra în căvenita lor moștenire ca personal câștigător de suflete. În timp ce nici unul nu ar trebui să se înșele pe sine atribuindu-și rezultate la eforturile sale personale în câștigarea unui suflet pentru Isus Hristos, pentru că Spiritul Sfânt este acela care face toată lucrarea, totuși este clar că intențiunile lui Dumnezeu cu noi sunt de a face uz de toate forțele noastre, în vederea salvării sufletelor; și cu toate că este iarăși adevărat că rezultatele desăvârșite ale vieții de servire nu vor fi niciodată arătate în această lume, totuși noi trebuie să avem binecuvântata asigurare că atunci când vom întâmpina pe Domnul nostru divin, nu vom avea nevoie „să stăm cu mâinile goale“, dar să putem răspunde când vom fi chemați, iată-mă, eu și copiii — sau tatăl, mama, frații, surorile, prietenii, vecinii din oraș sau dela sat — cari au venit tot timpul cu mine spre împărăția Ta.

Poate că vă faceți toată partea în câștigarea de suflete prin metoda de a lucra „prin altul“, dar trebuie să fiți și un câștigător personal de suflete și să prezentați fructe pipăibile ale sforțărilor voastre. „Dumnezeu cere serviciu personal dela toți aceia cărora El le-a încredințat o cunoștință a adevărului timpului acestuia“. „Testimonies“, Vol. IX, p. 30. Lucrarea voastră este „de a descoperi oamenilor solia salvării lor. Fiecare întreprindere în care ne angajăm ar trebui să fie un mijloc pentru ajungerea acestui scop“. „Ministry of Healing“, p. 148.

Se povestește despre o oarecare zisă credincioasă, care, la fel cu mulți alții, ședea liniștită în Sion, când

Într-o noapte a visat că a murit, și că bătea la porțile orașului cereș pentru a i se permite să intre. O poartă s'a deschis și s'a auzit o întrebare: „Cine este?“ Ea și-a spus numele și apoi a fost din nou întrebată: „Cine este cu tine?“ — „Nimeni“, răspunse ea; „Eu sunt singură“. Cu un suspin intendentul dela poartă a zis: „Nimeni nu poate intra aci singur; trebuie să mai aduci pe cineva cu tine“. Și poarta s'a închis. Acest vis a făcut o impresie atât de adâncă asupra acestei persoane încât ea a devenit o lucrătoare serioasă pentru sufletele pierdute. O, de ar înțelege fiecare membru al bisericii răspunderea personală care stă asupra lui, făcând din viața sa un canal de comunicație a soliei pentru fiecare om cu care vine în contact!

În primele luni ale anului 1932 toată lumea a fost zguduită de noutatea că un prunc a fost furat din leagănul său, din casa părintească a Colonelului și a Doamnei Charles A. Lindbergh, și s'a instituit imediat o cercetare mondială pentru copilul pierdut. Inima oamenilor simțea cu părinții jefuiți și cu copilul pierdut rămas fără ajutor. Vecini și concetățeni s'au unit și au căutat prin păduri și pela râuri, prin cătune și locuințe. Pe toate drumurile mari erau opriri toți automobiliștii trecători și li se cerea să dea socoteală satisfăcătoare despre afaceri și pasageri. Pentru a isbui în căutarea lor s'au oferit răsplătiri și bani, s'au înălțat rugăciuni din biserici și case, și din oră în oră milioane de oameni urmăreau și așteptau într-o tăcere adâncă știrile găsirii și liberării copilului. Astfel de interes a manifestat o națiune întreagă pentru salvarea unui copil nevinovat, deoarece în inimă a fost plantată simpatia divină prin legătura umană.

La fel, „simpatia omenească, legăturile pe cari le avem unul față de altul, face ca marea misiune a Mântuitorului nostru să fie obligatorie“ pentru oricare creștin. Milioane de oameni sunt pretutindeni răpiți de inamicul sufletelor. Ne interesăm noi de salvarea și liberarea lor așa cum ne-am interesat de a copilului dintr'o familie deosebită? Vrem noi să ne rugăm, să căutăm și să lucrăm pentru liberarea sufletelor pentru care Fiul lui Dumnezeu Și-a dat viața Sa ca preț de răscumpărare?

O chestiune serioasă este pusă în fața creștinului în felul următor: „Presupunem că cineva v'ar oferi o sută de mii de lei pentru fiecare suflet pe care în mod serios ați încerca să-l îndreptați la Hristos; v'ați strădui voi să îndreptați mai multe suflete la El de cum faceți acum? Se poate pentru bani să faceți, cu rizicul batjocurilor, ceea ce ezitați a face acum ascultând de porunca lui Dumnezeu? Este mai puternică iubirea de bani decât iubirea pentru Dumnezeu sau suflete?“

Cetitorule, care este răspunsul tău la această întrebare arzătoare? Tu ești creștin; vorbești despre cer ca despre casa ta, și despre Dumnezeu ca despre Tatăl tău. Dacă ți s'ar oferi o sută de mii de lei pentru fiecare păcătos pe care l-ai adus la Hristos ai

face mai mult decât ai făcut acum pentru a câștiga suflete? Te-ai descuraja așa de repede pentru că un caz ți se pare fără de însemnătate și fără de speranță?“ Prea ușor ne descurajăm noi pentru sufletele cari nu răspund deodată la eforturile noastre. Niciodată nu ar trebui să încetăm a lucra pentru un suflet cât timp mai există o rază de speranță. Prețioasele suflete costă pe Mântuitorul vostru care S'a jertfit, un preț prea scump spre a fi ușor predat puterii ispititorului“. *„Pe urmele Marei Medic“, p. 168. ed. engleză.*

Prețul pus de cer pentru un suflet ne este arătat în felul următor: „În comparație cu valoarea unui suflet, lumea întreagă ajunge neînsemnată“. *„Mărturiile“, Vol. V. p. 614. ed. engl.* „Prețul unui suflet nu poate fi evaluat în mod desăvârșit de ființele muritoare . . . Nimeni nu va regreta atunci eforturile sale proprii de abnegație și lucru stăruitor, răbdarea sa, indulgența sa, și compătimirile inimii sincere pentru sufletele cari altfel ar fi fost pierdute, dacă el și-ar fi neglijat datoria, sau dacă s'ar fi obosit în a face binele“. *Id. p. 620.*

Răspata oferită câștigătorului de suflete este neprețuit de mare. Iată asigurarea: „Nu este un lucru zadarnic a servi lui Dumnezeu. Este o răspată neprețuit de mare pentru acei cari își devotează viața în serviciul Său“. *Id. Vol. IV. p. 107.*

PRIMA CAUZA A NEGLIJARII LUCRĂRII PERSONALE.

Nepăsarea și nesiguranța cu privire la lucrarea personală de câștigător de suflete, pătrunde în biserică într'un grad alarmant. Nu putem trece cu vederea faptul, atât de clar expus, că atâta timp cât „biserica, în organizația ei, având Sfânta Scriptură ca singură normă de conducere în credință și practică, și Hristos ca centru al tuturor lucrurilor, este pe deplin înzeștrată pentru însărcinarea ei de a evangeliza lumea în această generație, ea este înfrântă din cauza membrilor inconsecvenți. Sunt rare Comunitățile cari pot pretinde că 25% din membrii lor sunt activi și lucrează; mii de Comunități ar da greș încercând să adune laolaltă șase lucrători personali pentru Hristos, cari să facă un efort adevărat pentru a câștiga un singur suflet. E de mirare cum biserica mai face un oarecare progres și că nu a devenit batjocura lumii și nu a încetat de a mai exista din cauza lipsei de sprijin. Orice întreprindere omenească de felul acesta, chiar dacă ar avea înapoia ei un capital de milioane, ar lăncezi și ar pieri curând. Singura explicație este că biserica nu e o instituție omenească, ci divină. Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este capul ei. El a vărsat sângele Său pentru noi, și deci „biserica va trebui să iasă biruitoare în cele din urmă“.

Cauza primă a neglijenței în domeniul câștigării personale de suflete poate fi atribuită mai multor pricini, ca de pildă: neiertata lipsă de cunoaștere a îndreptățiților cereri ale Maestrului în viața fiecăruia din urmașii Săi, tendința de a lăsa pe seama

R A P O R T S T A T I S T I C

No. Curent	CONFERINȚA	No. membr. botezați	No. total al școlărilor	P e v â r s t e						In Șc. de Sab.	In cls. de fam.	Media prez. a mem. botez.	Media prez. a întregii școli	D u p ă l i m b a m				
				20—80	15—20	10—15	7—10	3—7	1—3					Români	Germani	Maghiari	Ruși	Ruteni
1	Muntenia Vest	6.282	109	3.520	490	669	56	642	400	5.980	302	2.858	5.966	6.211	36	33	—	—
2	Muntenia Est	2.800	68	1.840	284	290	210	135	95	2.438	139	1.900	2.030	2.010	70	2	2	—
3	Moldova Nord	3.362	68	2.114	276	284	272	257	184	3.238	121	2.206	2.206	1.014	166	—	981	1.136
4	Moldova Sud	2.340	55	1.419	222	185	179	201	134	2.035	305	1.371	1.657	2.010	205	30	70	—
5	Transilvania	3.733	134	2.246	706	433	150	130	70	3.411	322	1.039	1.639	1.474	435	1.821	1	—
6	Banat-Crișana	1.721	61	1.378	118	87	49	41	22	1.518	9	1.376	1.385	1.172	40	513	6	4

TOTAL : 20.238 495 12.517 3.954 1.948 1.421 1.406 905 18.619 1.198 30.750 14.883 13.891 952 2.399 1.060 1.140

conducătorilor și organizațiilor lucrarea cerută de efortul personal, întârzierea sau indiferența; dar la temelia întregii chestiuni zace germeul păcatului gata de a sări și a cauza slăbiciune și decădere în viața spirituală. Soliile de avertizare privitoare la pericolul neglijării în a lua seama la împlinirea răspunderii personale, ar trebui să fie observate de fiecare creștin. Luați seama la următoarea declarație: „Pretutindeni se vede o tendință de a pune lucrarea organizațiilor în locul efortului individual... Cei mai mulți... se scuză de a lua contact cu lumea, și inimile lor se răcesc. Ei se ocupă numai de persoana lor și ajung nesimțitori. Iubirea de Dumnezeu și oamenii pierd din sufletul lor. Hristos a făcut pentru urmașii Săi o lucrare individuală, — o lucrare ce nu poate fi făcută prin alții“. *„Pe urmele Marelui Medic“*, p. 147. ed. engl.

„Oamenii sunt în pericol. Multime de oameni pier. Dar cât de puțini din așa zișii urmași ai lui Hristos simt povara de a se ocupa de aceste suflete. Viitorul sau soarta unei lumi este în cumpănă; dar acestea mișcă cu greu pe aceia cari susțin a crede cel mai cuprinzător adevăr dat vreodată muritorilor... Se vede o amorțire, o paralizie în poporul lui Dumnezeu, care îi împiedecă de a înțelege datoria pentru acest timp... Zișii urmași ai lui Hristos sunt puși la probă în fața universului ceresc; dar răceala zelului lor și slăbirea eforturilor lor în serviciul lui Dumnezeu, îi arată ca fiind necredincioși“. *„Parabolele lui Hristos“*, p. 303. ed. engl.

„Aceiași răvnă în dorința de a salva pe păcătoși, care a deosebit viața Mântuitorului, deosebește și viața adevăraților Săi urmași. Creștinul nu are dorința să trăească pentru sine. Lui îi place să consacre tot ce are și ce este în serviciul Maestrului. El este mișcat de o dorință inexprimabilă pentru a căș-

tiga suflete pentru Hristos. Aceia cari nu au nici una din aceste dorinți, ar face mai bine să ia seama la salvarea lor proprie. Ei ar trebui să se roage pentru spiritul de servire“. *„Mărturi“*, Vol. VII. p. 10. ed. engl.

„Vei zice, eu sunt creștin de douăzeci de ani. Am mers la biserică, am dat zecime din venitul meu, și am un frate în câmpul misionar“. Toate sunt bune, dar ai condus vreodată un suflet la Hristos? „Sper că da“, vei răspunde. „Douăzeci de ani creștin, și abia să sperii așa?“

Pastorul G. B. Thomospn, a cărui amintire este totdeauna plăcută bisericii, povestește astfel o experiență care ne dă o foarte bună ilustrație:

„Un pastor a fost chemat să conducă serviciul de înmormântare la o tânără pe care el nu o cunoștea. S'a dus la conducătorul școlii de Sabat, la care ea luase parte, și l-a întrebat: „A fost Mimi credincioasă?“ „Drept să vă spun, nu știu“, răspunde conducătorul. „Ea a asistat la școala de Sabat de câțiva ani, și m'am gândit deseori s'o întreb, dar niciodată n'am făcut aceasta“.

„Atunci pastorul s'a dus la instructorul clasei în care Mimi fusese membră, și l-a întrebat: „A fost Mimi credincioasă?“ Răspunsul a fost: „Nu știu. Deseori m'am gândit s'o întreb, dacă așa avea ocazia să vorbească numai cu ea, dar n'am făcut-o niciodată“.

„Pastorul a chemat atunci pe mama tinerei, și a repetat întrebarea: „A fost Mimi credincioasă?“ „Nu știu“, răspunde femeia plângând. „Ea mergea la școala de Sabat, și cred că dirigintele școlii de Sabat și instructorul ar trebui să o fi întrebat. Eu nu aș putea spune nimic“.

Cetitorule, dacă ar trebui să moară un membru al școlii de Sabat din clasa ta, ai ști tu dacă a fost

RAPORT FINANCIAR

INFORMAȚIUNI

	Sârbi	Alții	Ținta	12 Sabate	Al 13 Sabat	Cls. de fam.	Total	Ziua nașterii	Fond de consacrare	Total general	Leç. comand.			Studiu și prez.			Instructori						
											Adulți	Copii	Texte	Regulat și zilnic	N'au lipsit	Studiază zilnic	No. instr.	Ad. săpt.	Câți iau parte	Fol. Instr. din Gazet.	Câte ?	Școlari botez.	Vești mis.
— 2	128.899	111.453	22.724	2.562	265.638	229	549	266.161	1.899	341	93	871	1.168	365	553	67	503	432	87	4	87		
—	—	51.306	9.714	—	60.000	—	—	60.000	1.074	79	—	183	218	59	317	58	58	58	67	—	67		
—	—	44.317	8.375	—	52.692	117	—	52.809	982	98	—	480	273	230	256	42	256	33	56	—	56		
— 19	40.000	28.806	2.826	651	35.283	—	—	35.283	738	98	—	171	477	53	179	25	150	150	43	—	43		
—	—	48.309	10.562	—	58.871	—	—	58.871	1.028	24	—	1.033	558	906	269	134	—	—	134	15	136		
—	35.000	21.150	6.335	92	27.577	—	—	27.577	384	29	34	302	430	319	159	23	140	10	48	2	48		
— 21	203.899	305.341	60.536	3.269	500.061	346	549	500.701	6.105	669	127	14.778	5.948	1.932	1.733	349	1.107	638	435	21	135		

el sau nu un creștin? Poate să știți că se trage dintr-o familie care păzește Sabatul, și că ia parte la adunări și școala de Sabat; dar aceasta nu-l face pe el creștin. Trebuie să aibă loc o schimbare a inimii. Trebuie să aibă loc o legătură personală cu Hristos, stabilirea cunoștinței și a tovarășiei unul cu altul.

N'ar fi bine ca fiecare să-și facă o listă de cei pe cari îi cunoaște începând din cămin, vecinătate, și trecând la cercul celor intimi și al prietenilor cari nu sunt prea intimi, la oamenii cu care venim în contact pentru afaceri și cu acei cari ne servesc pe o cale sau alta? Cercul se va mări și lărgi. În fiecare caz ce vine în fața voastră, să încercați a decide în mintea voastră care este starea spirituală a acestuia. Va fi surprinzător de a vedea cât de puțin cunoaștem starea spirituală individuală. Poate cunoaștem vederile persoanei cu privire la educație, muzică, artă, afaceri, automobile, alcoolism, servitori, etc., dar nu avem o dreaptă idee despre legăturile sale cu Hristos.

O altă experiență de un interes special, din cauza naturii ei practice și deseori repetări a ei, este relatată după cum urmează:

„O membră activă a Comunității spunea că în toate legăturile ei avea de a face numai cu membri, și din cauza aceasta se considera în afară de câmpul unei legitime și persoanele lucrări pentru cei nemântuiți. Când această femeie a fost întrebată dacă ar putea să spună cu încredere că fiecare persoană pe care o cunoaște este creștină și că a acceptat în mod hotărât pe Hristos ca Mântuitor, a fost obligată să admită că nu cunoaște condițiile spirituale ale multora din acele persoane, că ea a luat lucrul acesta ca ceva natural. Dar după o serioasă reflecție a început să aibă îndoeli cu privire la cunoșcuți. Apoi a avut loc următorul dialog:

„Spălătoreasa D-voastră este credincioasă?”

„Nu știu. N'am întrebato niciodată”.

„Omul care vă aduce în fiecare zi gheață este creștin?”

„Nu știu”.

„Profesorii școlii, cari stau în legătură timp de cinci zile în săptămână cu copiii D-voastră sunt creștini?”

„Nu știu. Am vorbit cu fiecare frumos, dar nu m'am gândit la o cercetare a vieții lor creștine”.

„Tinerele cari vă servesc în magazine sunt creștine?”

„Nu le-am întrebato”.

„Atunci văzând situația în adevărata ei lumină, ea mărturisii că fusese mulțumită să creadă că, dacă prietenii ei nu au avut o înfățișare izbitoare de a fi oameni răi, sunt creștini; dar ea a recunoscut greșala ei, și a spus că într'adevăr câmpul ei de lucrare personală nu a fost în niciun fel îngrijit. Iată greșala fatală în programul creștinilor, tocmai a lucrătorilor serioși și conducători ai bisericii: ei consideră multe ca existând și nu fac niciun efort pentru a fi siguri asupra stării de fapt a sufletelor, în timp ce un mare val de suflete trec prin fața lor și se invârtesc în jurul propriei lor stânci sigure”.

„Adevărul caracter al bisericii nu este măsurat nici prin înaltele mărturisiri de credință pe cari le fac, nici prin numele înscrise în registrele ei, ci prin ceea ce face acum pentru Mântuitorul prin numărul lucrătorilor ei stăruitori și credincioși. Trebuie să se vadă mai multă străduință personală, desinteresată pentru lucrarea lui Hristos, decât s'ar putea îndeplini prin predici sau crezuri”. „Slujitorii Evangheliei”, p. 200, ed. engl.

Martorii lui Isus

„Și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeia, în Samaria și până la marginea pământului“.

Fapt. 1, 8.

În aceste câteva cuvinte, Mântuitorul înainte de a părăsi lumea, spre a Se duce la Tatăl din cer, a expus primilor Săi urmași, planul și felul cum trebuia să fie dusă mărturia despre Dânsul până la marginea pământului. În cadrul acestui plan de evanghelizare, sunt cuprinși fără excepție toți adevărații credincioși din toate timpurile. Acest plan ne cuprinde și pe noi, cei cari trăim ultimele zile ale unei lumi îmbătrânită și îmbolnăvită din cauza fărâdelegilor; în care zile, Evanghelia sau mărturia despre Impărăția lui Dumnezeu e pe cale să atingă marginile pământului. Mat. 24, 14.

ISUS CA MARTOR.

„Eu pentru aceasta M'am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr“. Domnul venise din cer, ca să mărturisească despre iubirea Tatălui, față de o omenire decăzută, pe care Dumnezeu voia să o împace prin Isus cu Sine. — „năținându-le în socoteală păcatele“ —, 2 Cor. 5, 19. Acesta era adevărul pe care-L mărturisea.

Datoria unui martor este: să spună adevărul curat, să spună ce a văzut și ce a auzit. Dacă voim să fim martori buni lui Isus, atunci să-L luăm chiar pe El ca exemplu.

El a venit din cer aici pe pământ și n'a căutat slava Sa, ci slava Tatălui, care-L trimisese; n'a căutat voia Sa, ci voia Tatălui; chiar în momentele cele mai critice ale vieții Sale pământești, n'a știrbit nimic din voia Tatălui, ci S'a predat în mâinile Sale, zicând: „Totuși facă-se nu voia Mea, ci a Ta“.

Patriarhii, Judecătorii, Regii și Profeții, au scris cărți și au mărturisit despre Dumnezeu; dar nimenea în lumea aceasta, nu L-a prezentat, nu L-a apropiat și nu L-a mărturisit așa de puternic, așa de convingător, așa de clar pe Dumnezeu și iubirea Sa, în fața oamenilor precum a făcut-o Isus, înecat despre El s'a putut zice: că e „Dumnezeu cu noi“.

În viața Sa, în vorbirea Sa, în purtarea și faptele Sale, ce arăta zilnic Mântuitorul, în fața oamenilor cu care se întâlnea? — „V'am arătat multe lucruri bune, cari vin dela: Tatăl Meu“. Ioan 10, 32. Cum putea să arate acele lucruri bune ale Tatălui? „Tatăl este în Mine și Eu în Tatăl“. Ioan 10, 38. „Căci în El locuște toată plinătatea Dumnezeirii“. Col. 2, 9. Prin psalmist, Mântuitorul descoperă și mai clar

secretul succesului Său de a mișca inimile oamenilor mărturisind despre Dumnezeu. „El zicea: „Și legea Ta este în fundul inimii Mele“. Ps. 40, 8. Deci, numai Acela care-l are pe Tatăl, Legea Sa și Cuvântul Său, în inima Sa, va avea influență spre bine asupra inimii omului. Numai binele din inimă, poate merge la inimă.

CUM PUTEM AJUNGE MARTORII LUI ISUS?

Apostolii, cari au trăit cu Isus, I-au fost primii martori în lumea aceasta. În cartea Faptele Apostolilor găsim că, mărturia adusă de ei, avea putere asupra oamenilor. Care să fi fost cauza? Ce puteau pricepe toți acei cari intrau în contact cu ei? „Au priceput că fuseseră cu Isus“. Fapt. Apost. 4, 13.

Ei, nu numai că au fost cu Isus, atât timp cât El a fost pe pământ ci și după înălțarea Sa la cer, erau tot cu El și El era cu ei. „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“. Mat. 28, 20. Și ceva mai mult, ei nu numai că au rămas cu Isus și Isus cu ei, ci în toate zilele vieții lor, au rămas în Isus și Isus a rămas în ei. „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da“. Cuvântul și Duhul lui Isus, umplea inima lor și aceasta-i făcea puternici, atunci când mărturiseau despre El. Același lucru-L poate face Mântuitorul și martorilor Săi din timpul de față. El nu Se schimbă. „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sunt Duh și viață“. Ioan 6, 63. Este ușor de a scrie cuvinte pentru a face o carte, dar este greu de a exprima Duh, care să dea viață prin cuvinte. Vieța și Spiritul Mântuitorului, nu pot fi scrise decât în inima oamenilor și nu în cărți. Hristos știa că lucrarea Sa, se va săvârși în inimi, nu în paginile cărții Sale.

Ca să putem ajunge adevărați martori ai Domnului Isus, atunci când L'am cunoscut prin credință, noi va trebui să simțim în inima noastră, în toată ființa și vieța noastră, ceea ce au simțit surzii, schiopii, paralizicii, leproși și orbii, atunci când s'au întâlnit cu Isus și au simțit că El i-a vindecat. Dacă n'am simțit în ființa noastră schilodită orbită și îmbolnăvită de păcate, mâna vindecătoare a lui Isus, chiar dacă mărturisim ceva despre El, mărturia noastră este falsă, fără viață, deci moartă; deoarece nu e rezultatul propriei noastre expe-

riențe, făcute cu Dumnezeu, ci auzită de la alții. O asemenea mărturie, nu va aduce laudă lui Dumnezeu, nu va mișca inima păcătosului ca să se întoarcă la Dumnezeu, iar martorul ce o aduce, este mincinos.

Un adevărat martor al lui Isus, trebuie să știe ceva și să-l știe precis. Iată ce știa un martor al Domnului Isus din timpul Său. „Eu una știu că eram orb și acum văd“. Ioan 9, 25. Și noi trebuie să știm și să simțim că am fost fără Dumnezeu în lumea aceasta și azi Dumnezeu este la noi, în noi și noi în El.

Ce mare lucru e să fii martor al lui Isus, Fiul lui Dumnezeu și Regele împărăției lui Dumnezeu!

Este o cinste, care nu s'a dat ființelor ce-

rești, heruvimilor, serafimilor și îngerilor. Aceste ființe, nu pot aduce mărturii despre Mântuitorul. Ei, n'au avut privilegiul să fie mântuiți, pentru că n'au făcut niciodată păcate. Numai aceia cari au fost mântuiți prin bunătatea Sa, pot să mărturisească: Acum sunt mântuit! Acum sunt liber de păcate! Am fost orb și acum văd.

Dacă-L vom mărturisi în felul acesta, vom avea bucurie și azi, să vedem cum într'o zi vin la Domnul 3.000 de suflete, ba poate și mai mulți. Bunul Dumnezeu să reverse în măsură bogată, puterea Spiritului Său și în zilele noastre, ca să poată ajunge mărturia despre iubirea Sa, până la marginea pământului.

Bazargic.

Cristil Dobre.

Adevărul despre Sanctuar

Unul dintre cele mai de seamă adevăruri pe care ni-l prezintă Sfintele Scripturi și pe care ar trebui să-l știe orice creștin, este adevărul despre Sanctuar. Acest adevăr prezintă un deosebit interes pentru credincioșii cari așteaptă a doua venire a lui Hristos. Obiectul Sanctuarului creștin, judecata de cercetare precum și lucrarea lui Isus ca Mare Preot și Mijlocitor pentru păcătoși, trebuie să fie bine înțelese de poporul lui Dumnezeu. Importanța cunoașterii acestui adevăr este bine definită de Apostolul Pavel: „De aceea frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus“. „Astfel fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile — pe Isus, Fiul lui Dumnezeu — să rămânem tari în mărturisirea noastră“. Ebrei 3, 1; 4, 14. Increderea în lucrarea Domnului Isus ca Mare Preot în Sanctuarul creștin, este o „puternică îmbărbătare“ pentru noi și o avem „ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdea, înlăuntrul templului“. Ebr. 6, 18, 19.

Același lucru ni-l arată și servea Domnului: „Toți cari au primit lumină asupra acestor lucruri, trebuie să dea mărturie despre marile adevăruri, pe cari Dumnezeu le-a încredințat lor. Sanctuarul din cer este de fapt punctul central al lucrării lui Hristos pentru oameni. Această chestiune privește pe orice suflet, care locuiește pe pământ. Ea ne înfățișază planul de mântuire și ne aduce până la încheierea nemijlocită a timpului și ne descoperă sfârșitul triumfal al luptei dintre dreptate și păcat. Este deci de cea mai mare importanță, ca toți să cercetăm cu deamănuntul aceste lucruri, spre a fi în stare a dovedi fiecăruia, care cere, temelia speranței.

Mijlocirea lui Hristos pentru om, în Sanctuarul de sus, e tot atât de necesară la planul de mântuire ca și moartea Sa pe cruce. Prin moarte, El începu lucrarea Sa, pentru a cărei aducere la îndeplinire El Se urcă la cer, după învierea Sa...“ *Marea Luptă*, p. 560 ed. germ.

Cunoașterea și vestirea adevărului despre Sanctuar este cel mai bun mijloc pentru explicarea mișcării advente, pentru o mai bună înțelegere a judecății de cercetare și pentru întărirea credinței celor cari se îndoesc. „Dar asemenea lucruri, ca Sanctuarul creștin, în legătură cu cele 2300 seri și dimineți, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, sunt cele mai potrivite pentru explicarea mișcării advente din trecut și pentru a arăta care este poziția pe care trebuie s'o luăm în prezent pentru a contribui la întărirea credinței celor cari se îndoesc și pentru a le da asigurarea adevărului solemn. Am văzut adesea că acestea sunt cele mai de seamă puncte, asupra cărora solii ar trebui să stăruiască“. „*Exp. și Viziuni*“, p. 55, ed. germ.

După ce primii noștri părinți, Adam și Eva, au păcătuit, stăteau înaintea celui Atotputernic ca niște vinovați, care așteptau pedeapsa meritată. Dar înainte de a se rosti asupra lor vreun blestem ca o urmare de neînălțurată a păcatului, ei auziră cea mai sublimă făgăduință, care le vestea venirea unui Mântuitor din seminția femeii: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei împunge călcâiul“. Gen. 3, 15.

Cu umilință și o durere ce nu se poate descrie, ei se despărțiră de locașul lor iubit și meraseră afară pe pământul blestemat, pe care aveau să-l lucreze cu sudori. Cu toate că durerea

și suferința trebuia să fie de aci înainte partea lor ca o urmă a păcatului, dar speranța în venirea unui Mântuitor, avea să împrăștie norii întunecoși, cari acopereau orizontul lor și să le lumineze cărarea vieții.

Pentru ca amintirea venirii Mântuitorului să rămână vie și neștearsă în mintea lor și să poată cunoaște mai bine grozăvia păcatului, care avea să ia viața Fiului lui Dumnezeu, au fost instruiți să aducă jertfe. Jertfa consta dintr'un mielușel nevinovat și fără cusur. Păcătosul pune mâinile pe capul lui, mărturisind păcatele sale, care în chip simbolic treceau asupra mielușelului și apoi cu propria-i mână îl junghia și îl aducea jertfă de ardere de tot pe altar. Păcătosul era astfel liberat de păcate, dar în locul lui murea mielușelul cel nevinovat. Această jertfă trebuia să amintească mereu oamenilor despre venirea adevăratului Mielușel, Isus Hristos, Mântuitorul neamului omenească, pentru că El era: „Mielușelul cel junghiat“ dela întemeierea lumii. Apoc. 13, 8.

Din cauza întunericului adus de păcat, oamenilor le era greu să priceapă acest minunat adevăr dumnezeesc; iar lumina care venea dela Sanctuarul Ceresc și luminează această jertfă era așa de obscură din cauza păcatului, că Dumnezeu în marea Lui iubire, porunci să se facă un Sanctuar pe pământ, după modelul celui ceresc, în care preoții să facă „o slujbă care este chipul și umbra lucrurilor cerești“. Ebr. 8, 5.

Toate slujbele și jertfele din Sanctuarul pământesc învățau pe oameni să cunoască adevărul cu privire la Sanctuarul ceresc, căci „drumul în Locul prea sfânt nu era încă deschis câtă vreme mai sta în picioare cortul dintâi“. Ebr. 9, 8. Dar după moartea și înălțarea lui Isus la cer, atenția păcătosului se îndreaptă spre Sanctuarul ceresc „unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător, când a fost făcut Mare Preot în veac după rânduiala lui Melchisedec“. Ebr. 6, 20.

Vizionarul Ioan, ucenicul iubit al Domnului Isus, a văzut templul lui Dumnezeu care este în cer, iar în el un altar de aur pe care se aduce tămâie împreună cu rugăciunile sfinților. El a mai văzut șapte sfeșnice și șapte lămpi, cari ardeau înaintea tronului lui Dumnezeu. „Și templul lui Dumnezeu, care este în cer a fost deschis și s'a văzut chivotul legământului Său în templul Său“. Apoc. 11, 19.

Acesta este adevăratul „cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul“ și în el slujește Domnul Isus ca Mare Preot și Mijlocitor, pentru păcătoși. Adevărul despre acest Sanctuar ceresc trebuie să fie bine cunoscut, căci acolo se face împăcarea și iertarea păcatelor. Din acest Sanctuar se trimete răspuns la rugăciunile celor ce strigă către Dumnezeu.

În sfintele Scripturi se vorbește despre trei feluri de temple — templul ceresc, unde Slujește Domnul Isus ca Mare Preot, dela înălțarea Sa la cer; templul corpului nostru unde locuiește Duhul lui Dumnezeu; și templul de pe pământ, care era o umbră a celui ceresc.

Ca să cunoaștem bine adevărul despre Sanctuarul ceresc și lucrarea Domnului Isus ca Mare Preot, precum și însemnătatea jertfei Sale sfinte adusă pentru noi, se cere să facem un amănunțit studiu asupra Sanctuarului de pe pământ, care a fost făcut după modelul ceresc. „Ia seama“, i s'a zis, „să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte“. Ebr. 8, 5.

NUMIRI DATE SANCTUARULUI CERESC:

„Locul locuinței Tale“, 2 Cron. 6, 39; „Casele Lui împărătești“, Ps. 48, 3; „Templul Lui cel sfânt“, Ps. 11, 4; „Templul lui Dumnezeu“, Apoc. 11, 19; „Locuința Ta cea sfântă“, Isa. 63, 15; „Locul prea sfânt“, Ebr. 8, 2; „Casa Tatălui Meu“, Ioan 14, 2; „Locașul locuinței Lui“, Ps. 33, 14; „Locașul lui Cel sfânt“, Ier. 25, 30; „Adevăratul cort“, Ebr. 8, 2; „Locul prea sfânt“, Ebr. 9, 8.

NUMIRI DATE SANCTUARULUI DE PE PAMANT:

„Locaș pământesc“, Ebr. 9, 1; „Cortul dintâi“, Ebr. 9, 8; „Chipul lucrurilor cerești“, Ebr. 9, 23; „Nu înfățișarea adevărată a lucrurilor“, Ebr. 10, 1; „Locaș făcut de mână omenească“, Ebr. 9, 24; „Chipul adevăratului locaș“, Ebr. 9, 24; „Templul“, 1 Cor. 9, 13.

CORPUL OMULUI ESTE NUMIT TEMPLU:

Drept răspuns Isus le-a zis: „Stricați Templul acesta și în trei zile îl voi ridica... Dar El le vorbea despre templul trupului Său“. Ioan 2, 19, 21.

„Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt?“ 1 Cor. 6, 19.

„Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi“. 1 Cor. 3, 17.

Brașov.

M. Manea.

Cu 10 lei vă puteți procura
numărul special
al AMICULUI TINERIMII

ATENȚIUNE!

Cum să călătorim la Congresul Tineretului, care are loc dela 4—10 Iulie la Brașov, și ce să luăm cu noi?

În urma cercetărilor făcute de mine în ultimul timp, mai doresc să dau încă odată lămuriri și îndrumări la toți cari vor veni la Congres. Aceste îndrumări vor fi cele din urmă, întrucât timpul acestei Adunări este foarte aproape și nu mai este timp a mai da altele. Însă doresc ca toți să fie bine lămurii înainte de a pleca de acasă:

1. Vă rog cetiți încă odată instrucțiunile date cu privire la această adunare generală, în Curierul Misionar No. 4 și 5.

2. În mod deosebit vă atrag atențiunea la punctul 4 din Curierul Misionar No. 4 și anume să nu uitați că fiecare vizitator este rugat să aducă cu sine: biletul de identitate, Biblia, Cartea de cântări, carnet, creion sau toc; săpun, ștergar; două farfurii, lingură, furculiță, linguriță, cuțit. Întrucât Brașov este o regiune muntoasă, poate câteodată timpul să fie mai răcoros, mai ales seara. De aceea este bine ca fiecare să-și aducă pardisiul. Mai ales surorile să aibă și o haină mai călduroasă. Asemenea nu uitați să aduceți o pătură de învelit; și întrucât avem încovătuire în masă, dacă cineva dorește să doarmă pe o pernă mai comod, să-și aducă o față de pernă pe care o va umple acolo cu paie.

3. Doresc să vă atrag atențiunea la punctul 6 din anunț publicat în Curierul Misionar No. 4 cu privire la cotizația pentru cheltuieli extraordinare de Lei 15 pentru membrii Cercului Tinerimii, și Lei 30 pentru vizitatorii cari nu sunt membrii Cercului.

Ca să înlesnim încasarea acestor sume mici, ar fi mai potrivit ca conducătorul de grupe din fiecare Comunitate să strângă sumele respective dela fiecare persoană care vine la Congres, și astfel sosind la Brașov să achite el în bloc pentru toți participanții din Comunitatea lui casierului Școlii Misionare care este orânduit pentru încasarea acestor sume. Fratele casier va da ca dovadă că suma a fost achitată, pentru fiecare persoană, care a plătit suma respectivă (15 sau 30 de lei) câte o panglică. Această panglică se va purta în tot timpul congresului, dovadă că posesorul ei este în regulă. (Din nou amintesc că încovătuirea se face în mod grațuit.)

4. Vă atrag atențiune și la punctul 3 din anunțul nostru din Curierul Misionar No 4. cu privire la reducerea pe căile ferate, care este de 50%. Mai jos redăm câteva puncte din extrasul regulamentului C. F. R.

„Vizitatorii stațiunilor balneare sau climaterice în intervalul dela 1 Iunie la 30 Septembrie beneficiază de 50% reducere din tariful trenurilor de persoane și din suplimentul pentru tren accelerat, atât la ducere cât și la înapoiere, cu excepția vizitatorilor stațiunilor balneare și climaterice de mai jos cari beneficiază de această reducere tot anul:

Azuga; Bușteni; Băile Felix; Băile Herculane; Breaza; Câmpina; Comarnic; Predeal; Poiana Țapului; Pucioasa; Sinaia; Vatra Dornei.

Călătorii beneficiind de această reducere vor plăti un bilet întreg la ducere, care va servi și la înapoiere fără altă plată suplimentară.

Călătorii cari merg pentru o cură în una din stațiunile climaterice și balneare, vor beneficia de această reducere cu condiția să stea în localitatea respectivă cel puțin 8 zile și cel mult 60 zile.

Stațiunile de pe valea Prahovei, beneficiază de reducerea de 50% fără nicio restricție minimală de ședere în localitate.”

Condițiunile mai sus arătate arată că vizitatorii stațiunilor climaterice trebuie să stea cel puțin 8 zile pentru a se putea bucura de această reducere. Congresul nostru durează tocmai 8 zile, anume: socotind sosirea în ziua de 3 Iulie până la complecta terminare a Congresului, inclusiv ziua de 10 Iulie. (Acei cari stau și la „Cursul pedagogic de școală de Sabat pentru instructorii de copii” stau cu totul mai mult de 10 zile.) Așa dar participanții Congresului îndeplinesc întocmai condițiunile C. F. R. Însă noi am făcut o cerere la direcțiunea C. F. R. ca să modifice pentru participanții la Congresul nostru condițiunea de a sta 8 zile la Brașov, și anume în acest sens ca chiar dacă unii nu vor putea sta tocmai 8 zile, ci mai puțin, biletul lui să fie totuși vizat de C. F. R. la gara Brașov la înapoiere. În cazul acesta noi vom da persoanelor cari vizitează Congresul nostru o dovadă că a luat într'adevăr parte la această adunare, pe care o va prezenta atunci la gară. Noi sperăm că ni se va acorda această cerere. Însă pentru orice eventualitate mai amintim de stațiunile susnumite anume cele din valea Prahovei, Predeal etc. pentru cari se acordă reducerea fără nicio restricție de timp. În caz că cineva nu poate sta, din anumite motive urgente, la întreaga desfășurare a programului, să-și ia biletul său până la Predeal care este numai 26 km.

de la Braşov. Dorinţa noastră fermă însă este ca toţi să sosească la timp şi să rămână până la sfârşitul Congresului, Ceea ce am spus cu privire la Predeal, o facem numai din dorinţa de a înlesni venirea celor cari au motive foarte urgente.

Prima adunare a Congresului este la ora 8.30 dimineaţa, Miercuri 4 Iulie.

La venirea la Braşov nu este permis să se întrerupă călătoria, ci să vină direct, *cu întreprindere biletul nu este valabil la înapoiere.*

Mai jos publicăm itinerarul pe liniile C. F. R. ca să ştiţi cum să veniţi la Braşov şi ce trenuri vă stau la dispoziţie:

LINIILE C. F. R SPRE BRAŞOV:

	I.				
	Oradea	Cluj	Teiuş	Copşa-Mică	Braşov
Tren pers.	1.30	6.45	9.50	11.20	16.30
	6.45	13.35	16.38	18.15	13.15
plecare din	14.50	19.45	23.06	1.23	6.45

	II.				
	Ludoş de Mureş	Tg.-Mureş	Reghin	Petru Rareş	Braşov
Tren pers.	0.01	1.25	2.25	6.43	9.25
	7.35	8.45	9.37	13.45	16.45
plecare din	14.38	15.45	16.36	20.57	0.05

	III.				
	Timişoara	Arad	Simeria	Teiuş	Braşov
Tren pers.	5.35	7.50	12.00	13.53	16.38
	13.01	14.55	19.07	21.32	23.06
plecare din	18.55	21.49	2.01	4.00	9.50
				16.30	

Notă.— La Teiuş trenul trebuie schimbat şi sunt legături cu trenuri cari vin dela Cluj şi pleacă din Teiuş la ora indicată mai sus.

	IV.		
	Sibiu	Făgăraş	Braşov
Tren pers.	5.20	8.37	11.16
plecare din	12.45	15.59	18.43

	V.						
	T. Severin	Craiova	Piatra Olt	T. Roşu	Podul Oltului	Făgăraş	Braşov
Tren pers.	20.50	0.12	1.25	6.14	11.03	11.11	13.38
			15.59	18.43			
plecare din		13.50	14.54	17.03	22.02	22.10	6.12
			8.37	11.16			
Tren acc.	2.20	4.34	5.41	6.14	11.03	11.11	13.38
			15.59	18.43			

Notă.— La Piatra-Olt şi Podul-Olt trenul trebuie schimbat, şi legătura este dela Piatra-Olt şi dela Podul-Oltului la ora indicată mai sus.

	VI.					
	Alexandria	Costeşti	Bucureşti	Braşov	Sos. Plec.	Sos.
Tren pers.	4.40	7.20	7.33	10.00	15.05	20.24
plec. din	2.40	1.35	2.22	6.00	6.05	11.27

Notă.— La Costeşti şi la Bucureşti trenul trebuie schimbat şi legătura este dela Costeşti spre Bucureşti şi dela Bucureşti spre Braşov la ora indicată. Trenul de dimineaţă are la Costeşti legătura spre Bucureşti numai cu Acceleratul.

	VII.		
	Bucureşti	Braşov	Sosire
Tren. pers.	6.05	11.27	14.41
plecare din	9.20	14.41	20.24

	VIII.			
	Sos. Plec.	Constanţa	Bucureşti	Braşov
Tren pers.	6.20	12.25	15.05	20.24
plecare din	15.35	21.18	23.05	5.03

Notă.— La Bucureşti trenul trebuie schimbat, şi sunt legături spre Braşov la orele indicate mai sus.

	IX.				
	Galaţi	Brăila	Buzău	Ploeşti	Braşov
Tren pers.	6.50	7.43	9.50	10.11	11.52
	16.29	20.24			
plecare din	22.50	23.52	2.15	2.26	4.16
	5.50	9.15			

Notă.— La Buzău trenul trebuie schimbat la orele 9.50, la fel şi la Ploeşti; iar celălalt tren se schimbă numai la Ploeşti, legătura este la ora indicată mai sus.

	X.					
	Galaţi	Tecuci	Ajud	Petru Rareş	Braşov	Sosire
Tren pers.	9.02	11.14	13.27	19.00	20.57	0.05
plecare din	14.15	16.33	18.20	0.05	6.43	9.25
	21.15	23.37	1.40	6.32	6.43	9.25

Notă.— La Petru Rareş trenul trebuie schimbat; legătura spre Braşov la ora indicată mai sus.

	XI.					
	Chişinău	Iaşi	Mărăşeşti	Ploeşti	Braşov	Sosire
Tren pers.	16.45	20.30	6.30	11.32	11.49	16.00
	16.29	20.24				
Tren acc.	19.20	22.48	3.47	6.52	7.00	10.50

Notă.— Trenul Personal trebuie schimbat la Iaşi, Mărăşeşti şi Ploeşti, iar trenul Accelerat numai la Ploeşti; legătura este la orele indicate mai sus.

	XII.				
	Cernăuţi	Paşcani	Mărăşeşti	Ploeşti	Braşov
Tren pers.	22.20	3.50	7.27	11.49	16.00
	16.29	20.24			
Tren acc.	23.10	2.24	5.28	8.20	9.38
	13.04				

Notă.— Trenul personal trebuie schimbat la Paşcani şi Ploeşti, iar trenul accelerat numai la Ploeşti. Legătura este la ora indicată mai sus.

	XIII.					
	Cernăuţi	Paşcani	Ajud	Petru Rareş	Braşov	Sosire
Tren pers.	22.20	3.50	7.27	10.43	13.27	19.00
	20.57	20.24				
plec. din	8.40	11.58	15.20	18.20	0.05	6.43
	9.25					

Notă.— La Ajud şi Petru Rareş trenul trebuie schimbat; la fel la Paşcani trenul care soseşte la ora 3.50; legătura este la orele indicate.

Notă.— La distanţă de 151—1500 km diferenţa de preţ între trenul personal şi accelerat este de Lei 60.

Acei cari vin dela Sibiu şi împrejurime precum din T.-Severin, Craiova, Piatra-Olt, Turnu Roşu, Făgăraş, să-şi ia biletul până la Braşov dar să se dea jos la staţiunea „Braşov Bartolomeu“ care este mai aproape de Şcoală. La gara centrală cât şi la Bartolomeu vom avea fraţi cari

primesc oaspeții. Ar fi bine ca conducătorul grupelor să aibă în mână o revistă de a noastră ca semnul de recunoaștere, pentru frații cari ne așteaptă acolo. Ca să înlesnim venirea dela gară la Școală este bine ca să scriți pe o carte poștală când sosiți la Brașov, întrucât acuma puțeteți studia mersul trenurilor. Această carte poștală adresați-o direct la Școala Misionară pe adresa următoare:

D. Florea

Institutul Biblic

Căsuța Poștală 71.

Brașov.

Vreau să mai amintesc că dorim ca din toate Comunitățile fie pe districte sau pe județe, să fie compus un cor, care la rândul său să cânte la Congres. Astfel vrem să contribuie pe cât posibil toți la înfrumusețarea și solemnitatea acestei Adunări frumoașe. Vă mai aduc aminte să nu uitați să aduceți costumele voastre naționale, pentru a vă prezenta în ele pe grupe la Congres cântând una sau două cântări în limba voastră maternă..

La Congres dăm și diploma M. V. la acei prezenți.

Acum la încheiere vă rog încăodată să vă conformați acestor instrucțiuni. La toți participanți atât bătrâni cât și tineri vreau să spun să veniți și să plecați ca *Creștini*, în liniște și pace dând la toți un bun exemplu. La fel în tot timpul Congresului să păstrați cea mai mare disciplină și să vă supuneți orânduielelor puse pentru bunul mers al Adunării. Acei cari nu se vor purta cum se cade vor fi trași imediat la răspundere. Inșă am cea mai mare speranță că Adventiștii, bătrâni și tineri, vor da pe față că sunt adevărați creștini. Tineretului A. Z. Ș. nu e permis să meargă la petreceri lumești, teatre, cinematograf, baluri, etc. Deci acum permiteți-i ca să vină la Adunarea Generală M. V. *Deci veniți cu toții!*

Până la revedere vă doresc drum bun și pacea Domnului și vă salut cordial cu textul din Luc. 2, 40—42;

Al vostru frate

P. H. Hermann.

O RUGAMINTE.

In dorința de a veni în ajutor membrilor noștri cari au rude sau cunoscuți în orașul nostru, și pe cari doresc să-i intereseze în solia minunată a mântuirii prin Isus, aduc la cunoștința tuturor cari doresc, că pot să-mi trimeată adresa acestor persoane spre a le vizita și a lucra cu dânsule. Florea Mateescu, Str. Ștefan Greceanu, No. 10, Ploești.

Priveghere.

(Urmare dela pag. 99.)

spre o putere mai înaltă, care singură îl face destoinic pentru serviciul său. Pulsul evlaviei sale vii trebuie să bată tare și regulat. Ochiul credinței sale trebuie să privească clar; piciorul său trebuie să păsească hotărît, mâna sa să apuce lucrurile cu putere, omul său lăuntric trebuie să fie pe deplin sănătos. Despre Egipteni se istorisește, că ei și-ar fi ales pe preoții lor din numărul celor mai învățați filozofi, și apoi iarăși pe regii lor din numărul celor mai respectați preoți. Astfel și servii Dumnezeului nostru ar trebui să fie cei mai selecționați din toată ceata creștinilor, astfel de bărbați, încât nici pentru un tron regesc să nu fie găsiți mai buni. Cei mai netalentați, cei mai timizi, cei cu mentalitatea cea mai trupească, cei mai nestatornici bărbați nu sunt pentru amvon. Pentru anumite ocupațiuni nu se pot folosi slăbănogi sau schilozi. Cine suferă de amețeli, să nu se urce pe un turn înalt, ci să se ocupe cu o lucrare neprimejdioasă jos pe pământ. Astfel câte un frate, în sens spiritual, să nu stea la o înălțime mare, pentrucă este în primejdie să fie cuprins de amețeaală, adică să se umple de o inchipuire deșartă. Prea ușor se înălțămplă, ca un mic succes chiar să facă pe un predicator, să-și închipue felurite lucruri, și ce rău îi șade aceasta, și cât de sigur îl va duce la cădere. Dacă poporul nostru ar trebui să-și apere casa și avutul de inamic, doar n'ar trimite în scopul acesta niște copii, înarmați cu spadă și pușcă; astfel nici Biserica nu poate să aleagă ca apărător al credinței pe un novice, chiar dacă ar avea talente oratorice și un zel, dar fără experiențe. În temere de Dumnezeu tânărul trebuie să învețe înțelepciune, căci altfel nu va fi destoinic pentru serviciul de păstor; harul lui Dumnezeu trebuie să-l facă matur, căci altfel mai bine să aștepte, până ce i-se va da putere de sus.

(Va urma.)

NECROLOG.

Fr. Gh. Cojocaru, membru al Comunității Pietroșani, Jud. Vlașca, a fost chemat de Domnul la odihna pe ziua de 4 Februarie, 1934. Faptul că în tot cursul vieții sale de credință a căutat să aducă pe cât mai mulți la lumina cea măreață a cunoașterii Mântuitorului iubit, ne îndreptățește să credem că Isus îi va face parte și acestui iubit frate de învierea dreptilor.

Fl. C. Zamfir.

Sora Eftimia Lăzărescu, membră a Comunității Ploești II, în etate de 15 ani, a fost chemată la odihna de Domnul pe ziua de 15 Martie, 1934. A iubit pe Domnul și Adevărul cu o credincioșie deosebită, îndemnând până în ultima clipă pe tatăl ei să cetească Sfânta Scriptură și să se pocăiească, dorind să-l vadă pe Noul Pământ unde să se bucure împreună.

Nădejdea noastră este a o vedea la venirea Domnului în ceata credincioșilor cari au iubit și așteptat venirea Sa.

Ploești.

F. Mateescu.

Sora Eufrosina I. Gheorghe, în etate de 57 ani, membră a Comunității Murgășiu, jud. Dolj, a fost chemată la odihna pe ziua de 17 Ianuarie, 1934. Sperăm să o revedem la venirea Domnului și învierea dreptilor.

Craiova.

I. I. Gheorghisor.

Sora *Floarea Vardiean*, în etate de 78 ani, membră a Comunității Zimnicea, a adormit în Domnul pe ziua de 14 Aprilie, 1934. Fiind prima adventistă adormită în Domnul în acest oraș, la înmormântare a asistat multă lume, luând cunoștință cu această ocazie de solia lui Dumnezeu. Sperăm într-o întâlnire cu sora pe Noul Pământ, întâlnire însă ce este legată de stăruința în credință a celor rămași.

Sora *Gherghina Alex. S. Chițu* membră a Comunității Piatra Teleorman, în etate de 28 ani, a lăsat în urmă un îndurerat soț cum și un mic copil și a trecut la odihnă în ziua de 28 Aprilie 1934. Credința, modestia și plăcutul caracter al acestei surori, a făcut ca la mormânt, în timpul serviciului ce oficiam, sute de persoane să plângă cu mare durere. Trăim complet credința că Domnul îi va rezerva soarelui noastre un loc plăcut pe Pământul Nou, scutit de aceste dureri.

I. Tachici.

Sora *Iinca Niculaie Badea*, din Com. Ionești, jud. Dâmbovița, a adormit în Domnul în ziua de 7 Mai 1934, după o lungă și grea suferință. A fost o bună mamă creștină crescând cu multă dragoste pe cei patru copilași, pe cari i-a predat lui Dumnezeu înainte de a adormi. Deși a fost singura membră în acel sat, a fost stimată de mulți consăteni cari au condus-o până la mormânt. Noi credem că Domnul o va învia când va veni să dea răsplată fiecăruia, după munca sa.

Fl. Turturică.

Domnișoara *Constanța Nițescu*, în etate de 15 ani, fiica fratelui Petre Nițescu, din Comunitatea Belu-București, după o suferință de un an, a adormit în Domnul, în ziua de 16 Martie, 1934.

În tot timpul suferinței, Constanța a primit dela Domnul o mulțime de mângâieri, cari o făceau să-și uite durerile morții. Era conștientă că trebuie să adoarmă mai înainte de timp, dar nu înceta să se roage, să speri și chiar să creadă că Domnul poate să o scape, dela această moarte sigură, dacă El voește.

Aproape de sfârșit, când ceasul morții se apropiase de ea, Constanța a primit dela Dumnezeu asigurarea că va fi fericită; și strângând mâna tatălui ei, a închis ochii.

Immormântarea a avut loc în ziua de 18 Martie, în cimitirul Cărămidarii de Jos, din Capitală, unde mulți oameni au ascultat Cavântul Evangheliei lui Hristos.

Avem speranța că, Dumnezeu o va învia din morți spre bucuria noastră a tuturor.

D. I. Bădescu.

Fr. *Ion Iordan*, din Com. Popești, jud. Prahova, a adormit în Domnul pe ziua de 27 Martie, 1934. A cunoscut adevărul în Comunitatea Ploești în anul 1916, iar mai târziu organizându-se Comunitatea Negoști-Prahova, a rămas ca membru activ acolo până în ultima clipă. Deși foarte bătrân, având 86 de ani, totuși până în ultimul timp nu a pregetat să parcurgă distanța de 2 km dintre Popești și Negoști, ca să ia parte aproape în fiecare Sabat la adunare.

Sperăm ca de învierea drepților Domnul Isus să-i facă și lui parte.

I. Mihailov

Sora *Dumitra Guiu*, în etate de 75 ani și membră de 20 ani a fost chemată la odihnă pe ziua de Aprilie 1934. Cu vreo 15 zile mai înainte sora ne-a scris:

„Iubiții mei frați și surori. Vă doresc din inimă ca Domnul să binecuvinteze cu har și pace Casa Sa cea sfântă și pe cei ce se adună spre a se ruga Lui.

Aș dori din inimă să fiu în mijlocul vostru, dar eu nu mai pot căci suferințele și boala m'au pironit la pat. Prin aceste rânduri doresc ca Domnul să-mi unească rugăciunea cu a copiilor Săi. Dorese ca Domnul să adune pe copiii Săi în număr cât mai mare. Rog pe acei ce consimt cu mine să se roage și pentru mine și dacă v'am greșit cu ceva vă rog din inimă să mă iertați.

Rog pe bunul Dumnezeu să-mi facă și mie parte de prima înviere a drepților. Mulțumesc la toți cari m'au vizitat și au făcut bine pentru mine.

Dorese să-mi iau rămas bun dela voi toți. Rămân cu încrederea a ne revedea. Vă salut pe toți, soră în Domnul, bătrâna Guiu Demeterné“.

Sora a lăsat în urmă îndurerată în afară de copii și nepoți credincioși și pe iubitul său soț și tovarăș de viață cu care a trăit împreună 58 ani.

Rămânem cu încrederea că la venirea Domnului ne vom întâlni pentru a nu ne mai despărți niciodată.

Oradea.

I. D. Rădulescu.

Sora *Ravica Pop*, din Idicel, jud. Mureș, a adormit în Domnul în ziua de 8 Iunie 1934. Ea a lăsat în urmă pe soțul ei, frate în Domnul, Pop Petre și trei copii mici. Sora Ravică Pop a adormit în deplina credință, că și ea va fi în ziua de apoi cu cei cari înviază spre viața veșnică.

La immormântare a luat parte un număr de mai mult ca 300 de oameni. Subsemnatul a rostit înaintea mulțimii cuvintele despre speranța creștinului, la care toți ascultătorii au fost foarte atenți. Corul dela Reghin și Idicelul-băi, condus de sora Hedwig Steinmeier, a cântat frumoase cântări de cor, cari au mângâiat inimile fraților și prietenilor. Suntem pe deplin convingși, că sora Ravică Pop va fi cu cei mântuiți pe Noul Pământ, căci ea a trăit și a murit în Domnul.

Wilh. Steinmeier.

ANUNȚ.

Sora *Leontina Ferar*, membră a Comunității Poeni (Solca), Conferința Moldova de Nord, plecând din această Comunitate de vreo două luni și neștiind unde este, rugăm pe cei cari au vreo cunoștință despre această soră, să comunice la următoarea adresă: *Solovestru Flutur, Poeni (Solca) jud. Suceava, Bucovina.*

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.